

ВІРШ 1
ПОЛЮВАННЯ НА МОНСТРИВ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ДОБРОБУТ

Кейт Гаркер, приземлившись, не стишила бігу.

З неглибокого порізу на литці скрапувала кров, а в легенях пекло від удару в груди. Слава богу, на ній була броня, нехай і саморобна.

«Звертай ліворуч».

Ковзаючи черевиками по слизькому тротуару, Кейт завершила за ріг у бічну вуличку. І вилаялася, побачивши, що там повно людей: попри наближення грози, у вуличних шатрах перед ресторанами були виставлені столики.

У вусі гучніше залунав голос Тео: «Воно наздоганяє».

Кейт позадкувала, а потім рвонула далі центральною вулицею.

– Якщо не хочете стати свідками масової різанини, знайдіть інше місце.

«Пів кварталу, а тоді праворуч і навпростець», – порадила Бея, і Кейт відчула себе аватаром у колективній комп'ютерній грі, де за дівчиною у великому місті женуться чудовиська. От тільки це велике місто було реальне: столиця в самому серці Добробуту, – і такі самі реальні були чудовиська. Ну гаразд, чудовисько. Одне вона вже знищила, а от друге наближалось.

Кейт мчала, а навколо неї соталися тіні. У вогкій нічній темряві повів холодний вітер, і велика крапля дощу впала за коміртю побігла по спині.

«Попереду звертай ліворуч», – звеліла Бея, і Кейт пролетіла повз низку крамничок та подолала провулок, залишаючи по собі запах страху й крові, наче слід із хлібних крихт. Опинилася на вузькій стоянці й уперлася в стіну. Тільки то була не стіна, а двері складу, і на якусь мить Кейт подумки перенеслася на склад, де була прикута до риштування в темній кімнаті, а десь за дверима метал вривався в кістку, і хтось...

«Ліворуч».

Вона кліпнула, проганяючи спогад, а Бея повторила наказ. Але двері виявилися прочиненими, тож Кейт натомість пішла прямо й заховалася від дощу в порожньому просторі.

Вікон на складі не було, і світло проникало тільки з вулиці через двері, але сягало всього кількох футів; решта сталеві конструкції потопала в суцільній чорноті. У голові Кейт гупав пульс, але вона швидко зігнула хімічну паличку-ліхтар (Ліямова ідея) і пожурила в морок, заповнивши склад рівним білим світлом.

«Кейт, – уперше пролунав голос Райлі, – стережися».

Вона пирхнула. Райлі постійно дає безглузді поради. Кейт обвела поглядом склад, побачила ящики, навалені горою, що майже сягала сталевого перекриття, і полізла нагору; дівчина саме долала останній відтинок підйому, коли двері складу загримотіли, здригаючись на завісах.

Кейт закам'яніла.

Вона затамувала подих, а в цей час чужі пальці – не з плоті й кісток, а із чогось іншого – вчепилися у двері й потягнули їх.

У здоровому вусі Кейт почулося статичне потріскування.

«Доповідай ситуацію», – нервово промовив Ліям.

– Я зайнята, – просичала Кейт, балансуючи на бантині, а в цей час унизу у дверному отворі виростало чудовисько. Шкіра Кейт зросилася холодним потом, і на якусь мить їй привиділися червоні Слоунові очі, його блискучі ікла й чорний костюм.

«Виходь, крихітко Кетрін, – сказав би Слоун. – Пограймося у гру».

Та це був лише виплід її уяви, адже істота, яка поволі прокрадалася на склад, не була малхаєм. Це був хтось геть інший.

Чудовисько мало червоні очі малхая, так, і гострі пазурі корсая, але синяво-чорна шкіра нагадувала гнилий труп, та й полювало воно не на м'ясо й не на кров.

Воно живилося *серцями*.

Кейт сама не знала, чому вирішила, що монстри всюди будуть однакові. В Істині була своя тріада, проте тут їй трапився тільки один різновид. Поки що.

Але, знову ж таки, в Істині найвищий рівень злочинності з усіх десятиох держав (здебільшого завдяки її батькові, була впевнена Кейт), а от у Добробуті гріхи не здавалися такими очевидними. За статистикою, Добробут був найбагатшою з держав, проте економічно розвинена територія гнила зсередини.

Якщо гріхи Істини можна порівняти з ножами, швидкими й жорстокими, то гріхи Добробуту – з отрутою. І коли насильство почало вилитися в щось матеріальне, монструозне, це не сталося водномить, як в Істині, а відбувалося повільно, по краплинці, тож значна частина міста досі вдавала, що чудовиськ не існує.

Але істота на складі свідчила, що це не так.

Чудовисько втягнуло повітря, намагаючись *занюхати* Кейт. Це стало моторошним нагадуванням про те, хто тут хижак, а хто – на цю мить – здобич. Чудовисько крутило головою, і по її хребту поповз страх. А потім воно поглянуло вгору. Просто на неї.

Кейт вирішила не чекати.

Схопившись за сталеву бантину, щоб скоротити відстань падіння, Кейт стрибнула вниз. Приземлилася навпочіпки між чудовиськом і дверима складу, зблиснувши дротиками, які тримала в руках наготові: обидва були лікоть завдовжки й моторошно гострі.

– Не мене шукаєш?

Створіння обернулося, сяйнувши в хижому вищирі двома дюжинами синяво-чорних зубів.

«Кейт! – не заспокоювався Тео. – Ти його бачиш?»

– Угу, – сухо зронила Кейт. – Бачу.

Бея та Ліям заговорили водночас, але Кейт стукнула по навушнику, і голоси зникли, а замість них за мить гримнули важкі басы. Музика наповнила голову, затоплюючи страх, і сумніви, і пульс у вухах, і всю іншу марноту.

Чудовисько стиснуло в кулаки свої довгі пальці, тож Кейт морально приготувалася: перший монстр намагався пробити їй кулаком груди (і залишив синці як доказ). Але нападу не було.

— Що таке? — проспівала вона, через музику не чуючи власного голосу. — Моє серце тобі не подобається?

На самому початку зовсім недовго дівчина ще замислювалася, чи не відбиватимуть у монстрів апетиту до неї гріхи, що лежать у неї на душі.

Вочевидь, ні.

Чудовисько кинулося вперед.

Кейт завжди дивувало, які монстри *прудкі*.

Байдуже, наскільки дебели.

Байдуже, наскільки бридкі.

Кейт швидко ухилилася.

Уроки самооборони в шести приватних школах за п'ять років поклали непоганий початок, але справжнім навчанням стали шість останніх місяців, протягом яких вона полює на істот, що розперезалися в Добробуті.

Кейт танцюючи ухилилася від ударів, намагаючись уникати пазурів чудовиська й дістатися незахищеної ділянки його тіла.

Пазурі мало не зачепили їй голову, але вона встигла присісти й черкнути залізним дротиком витягнуту руку монстра.

Він, загарчавши, гойднувся вперед і вп'явся зубами їй у рукав, але відразу відсахнувся, наштотхнувшись під одягом на мідну кольчугу. Броня не дозволила завдати великої шкоди, але Кейт усе одно засичала від болю: десь на руці таки луснула шкіра й просочилася кров.

Вилаявшись, Кейт зацідила чудовиську черевиком у груди.

Воно, удвічі більше за неї, було втіленням голоду, чорної крові й бозна-чого ще, але Кейт носила черевики, підбиті залізом,

тож монстр поточився назад, схопившись за груди. Щирий метал випалив цілу смужку його плямистої шкіри, оголивши товсту мембрану, що захищала серце.

Мішень.

Кейт метнулася вперед, націлившись на опік, що й досі курився димком. Дротик пробив хрящовину та м'язи й нарешті легко ввійшов у життєвий центр.

Як дивно, подумала Кейт, що навіть у монстрів таке тендітне серце.

Інерція потягнула її вперед, а чудовисько почало падати навзناк, і коли вони вдвох гримнулися на підлогу, його тіло під нею перетворилося на калюжу чорної закипілої юшки. Кейт важко зіп'ялася на ноги, затамувавши подих, щоб не вдихати хмару гнилого смороду, і побігла до виходу зі складу. А там прихилилася до дверей, затискаючи долонею рану на руці.

У вухах відлунала композиція, і Кейт перемкнула навушник назад на диспетчерську.

«Скільки вже часу минуло?»

«Треба щось робити».

— Замовкніть, — сказала Кейт. — Я тут.

Довга лайка.

Кілька слів полегшення.

«Доповідай ситуацію», — наказала Бея.

Кейт витягнула мобільний, зробила фото кривавої калюжі на бетоні й відіслала.

«Господи», — озвалася Бея.

«Гидота», — буркнув Ліям.

«Якесь несправжнє», — висловився Тео.

«А вони завжди... розпадаються?» — зронив Райлі таким тоном, наче його от-от знудить.

Це белькотіння тільки вчергове нагадало Кейт, що цим людям не місце в бою. Своє завдання вони виконують. Але вони геть не такі, як вона. Не мисливці.

«Як ти, Кейт? — запитав Райлі. — Усе гаразд?»